

per **Jordi Bianciotto**

EL DISC DEL MES

JOAN COLOMO

Producto interior bruto. Vol. 2

[BCore Disc] Pop d'AUTOR

Joan Colomo és un d'aquells músics que es componen a sobre: es fa les cançons al damunt mentre camina, mentre parla, menja o soma. No és dels que es posen a preparar un disc a l'últim moment, quan el seu segell li recorta que la data de lliurament és a tocar, sinó que, segons sembla, es passa la vida inventant composicions sobre la marxa, al galop. Així que ja podem esperar que tard o d'hora començaria a publicar el seu material a l'engròs, com ha fet amb *Producto interior bruto*, un disc que ell hauria volgut doble i compacte però que ha vist la llum en dues parts distanciades en el temps. La primera, publicada ara fa un any [BCore, 2011], s'encetava amb una cançó, "Protecció barata", en la qual proclamava la seva màxima existencial: "Necesidad de incrementar la productividad! Crecimiento exponencial, violencia estructural...". Fruit d'aquest permanent neguit creatiu i d'aquesta concepció voraç de la música surt ara un segon volum que podem col·locar, de nou, entre la collita pop més llibal de la temporada.

El gran desafiament de Colomo —un tipus, reconem-ho, ensinistrat en el passat amb bandes com *The Unfinished Symphony*, *Zeidon* i *La Célula Dormiente*— és posar ordre al caos intern que porta incorporat, tot i sabent que, encara que

ordeni les idees a la seva manera, el resultat tindrà sempre un punt de dispersió. *Producto interior bruto. Vol. 2* transmet l'ansietat tan pròpia del personatge i, aïhora, la converteix en un segell de fàbrica. Tot començant pel tema que l'obre, "Atarab sincetrip", que ve a ser una versió condensada i a l'irrevés de "Protecció barata". Les cançons de Joan Colomo fan anar sensacions contraposades: urgència i idealisme, innocència i tenebra. En el fons, són com un comic infantil on les escenes do parp inquieten però no t'espanten perquè estan dibuixades amb traç càndid i quimèric. Són temes com "El fong i el langardaix" o "Mans buides", que fonen la seva veu infantil·la amb unes textures fantasmals. Però quan es posa a sonar pop, l'incerta de ple amb peces com "De luz y color". A les notes interiors del compacte, el cantant fa brama amb les pretensions artístiques de la seva obra i conclou proclamant que els dos "productos interiores brutos" són només el recull de "?? rimillas" sense més ambició. Excés d'humilitat? Però bé, aquest Vol. 2 desprèn imaginació i identitat amb un estil pop de fantasia, dotat del punt de màgia cabaretera i circense que l'autor va començar a treure's del barret en el seu debut en solitari, *Contar toda pronóstico* [BCore, 2010]. Cançons imprevisibles que fan anar el català i el castellà segons una lògica que només ell coneix. Un producte interior brut que no es basa en l'economia *fast food*, de curt termini, sinó que ofereix valor alegre en abundància. El terme més fulminant contra l'escolada de la prima de risc,

TERIOR BRUTO VOL. 2

